

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/127/2025
Identifikačné číslo spisu:	6123444231
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6123444231.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Jany Haluškovej v spore žalobcu M. Z., narodeného XX. Z. XXXX, N. XXX, prechodný pobyt Z., G. XXX/XX, právne zastúpeného ADVOKÁTI s.r.o., Bratislava, Vajanského nábrežie 5, IČO: 36715638, proti žalovanému Ing. V. M., O., narodenému XX. O. XXXX, D., A. XXXX/XX, právne zastúpenému JUDr. Michal Krutek, s.r.o., Trnava, Hlavná 11, IČO: 47254581, v konaní o zaplatenie 8.227,97 eura, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 8C/14/2024 o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 09. apríla 2025 sp. zn. 11Co/99/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobcovi priznáva náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 8C/14/2024 - 220 zo dňa 15. mája 2024 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 8.227,97 eura s úrokom z omeškania vo výške 6,25 % ročne zo sumy 8.227,97 eura od 03. 11. 2022 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšnej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že ich náhradu priznal žalobcovi voči žalovanému v rozsahu 100 % (III. výrok).

1.1. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil citáciou § 40 ods. 3, § 50a ods. 1, § 51, § 517 ods. 2, § 559 ods. 1 a 2, § 562, § 567, a § 588 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že sa žalobca podanou žalobou domáha zaplatenia sumy 8.227,97 eura s úrokom z omeškania titulom nezaplatenej ceny za vybraný nadštandardný materiál na rodinnom dome. Žalobca dňa 24. 05. 2022 uzavrel so žalovaným zmluvu o uzavretí budúcej kúpnej

zmluvy (ďalej len ZoBZ) a dohodu o rezervácii nehnuteľnosti č. XXXX-XXXX-XX, predmetom ktorej bol záväzok strán uzatvoriť kúpnu zmluvu na predaj pozemku a rodinného domu. Predmetný rodinný dom bol v tom čase rozostavaný. Žalovaný mal podľa zmluvy o budúcej zmluve možnosť využiť právo na výber materiálu podľa vlastného uváženia, za ktorý sa zaviazal zaplatiť predávajúcemu rozdiel z navýšenia obstarávacej ceny materiálu do piatich pracovných dní od podpisu záväznej objednávky. Žalovaný toto právo využil a vybraný materiál presiahol projektovú cenu o 8.227,97 eura. Následne bol vyhotovený Dodatok č. 1 k zmluve o budúcej zmluve, kde žalovaný svojím podpisom zo dňa 24. 10. 2022 potvrdil presiahnutú projektovú cenu. Žalobcovi bol scan Dodatku č. 1 doručený mailom a všimol si, že je v ňom uvedené nesprávne číslo účtu (účet patril p. U. W.) a upozornil na túto vadu odosielateľa, vada sa neodstránila a žalovaný uskutočnil platbu na nesprávny bankový účet. Žalobca sa po zistení uvedenej skutočnosti obrátil na žalovaného a navrhol mu vyriešiť uvedený problém podpísaním zmluvy o postúpení pohľadávky žalovaného voči p. U. W. vzniknutej titulom bezdôvodného obohatenia na žalobcu. Žalovaný toto riešenie odmietol prijať. Žalobca tiež poukázal na mailovú komunikáciu zo dňa 26. 10. 2022, z ktorej je zjavné, že žalovaný s obsahom Dodatku č. 1 súhlasil a jeho scan zaslal s podpisom Mgr. G. O., aby ho preposlala žalobcovi na podpis. Z komunikácie je ďalej zjavné, že zhotoviteľ Dodatku č. 1 vedeli, že číslo účtu patrí p. W.. Žalobca sa v máji 2023 skontaktoval so žalovaným, ktorý mu uviedol, že sumu uvedenú v Dodatku č. 1 uhradil na číslo účtu v nej uvedené, nakoľko ho zamestnankyňa realitnej kancelárie ubezpečila, že je to v poriadku a žalobca o všetkom vie. To, že má žalobca pohľadávku voči žalovanému, zistil až pri audite, teda že ho p. W. a realitná kancelária podviedli a žalovanému povedali, aby sumu uhradil na účet p. W.. Z tohto dôvodu žalobca požiadal žalovaného, aby mu podpísal dohodu o postúpení pohľadávky vzniknutej titulom bezdôvodného obohatenia voči p. W., čím by sa započítal dlh žalovaného. Žalobca ďalej poukázal, že si svoj nárok uplatňuje nielen na základe Dodatku č. 1, ale aj na základe zmluvy o budúcej zmluve.

1.2. Po zhodnotení tvrdení strán sporu a vykonanom dokazovaní dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je dôvodná. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v konaní nebolo sporné, že žalobca a žalobný vystupovali vo vzájomnom zmluvnom vzťahu ako predávajúci a kupujúci za účelom predaja a kúpy rodinného domu a prislúchajúcich pozemkov. Sprostredkovateľskú činnosť v tomto zmluvnom vzťahu im poskytovala realitná kancelária, ktorá vypracovala zmluvu o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy a dohode o rezervácii nehnuteľnosti, Dodatok č. 1 k tejto zmluve, ako aj kúpnu zmluvu. V zmluve o budúcej zmluve bola obsiahnutá dohoda o rezervácii konkrétnej nehnuteľnosti - stavby rodinného domu s presnou špecifikáciou technického zhotovenia a vybavenia v úrovni štandard, záväzok strán uzatvoriť do určitého času kúpnu zmluvu, dohoda o budúcej kúpnej cene a možnosť kupujúceho zvoliť si iné materiály, ako sú už zahrnuté v špecifikácii s tým, že ak obstarávacia cena zvolených materiálov prekročí projektovú cenu nastavenú predávajúcim, zaväzuje sa žalovaný ako kupujúci rozdiel ceny uhradiť (1.3.4 zmluvy) a od tohto záväzku si žalobca odvodzuje svoj nárok. Ako sporné súd prvej inštancie vyhodnotil platnosť právnych úkonov, vznik, trvanie a zánik záväzku žalovaného, spotrebiteľský charakter ich vzájomného vzťahu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že platnosť zmluvy o budúcej zmluve žalovaný počas celého konania nenamietal, urobil tak až v záverečnej reči, keď tvrdil, že v zmluve nie je podpis žalobcu ako predávajúceho. Súd prvej inštancie vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že žalobca nepodpísal zmluvu o budúcej zmluve, ktorá má obligatórne písomnú formu, skonštatoval, že toto tvrdenie nebolo uplatnené včas. Žalovanému nič nebránilo tieto tvrdenia predložiť skôr (či už v podanom odpore, v duplike, na prvom nariadenom pojednávaní). Súd prvej inštancie nie je na takéto oneskorené uplatnenie prostriedku procesnej obrany povinný prihliadnuť. V podstate ide o skutkové tvrdenie, ktoré ak je predložené riadne v konaní, môže byť protistranou popreté a môže byť predložený návrh na vykonanie dokazovania v tomto smere. Tvrdenie žalovaného nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Samotná skutočnosť, že žalobca pripojil k žalobe verziu zmluvy bez jeho podpisu, neznamená, že k podpisu zmluvy žalobcom vôbec nedošlo. Naopak, svedkyňa Mgr. G. O. vo svojej výpovedi výslovne potvrdila, že bola uzatvorená zmluva o budúcej kúpnej zmluve, z čoho vyplýva, že bola podpísaná všetkými účastníkmi zmluvy (vzhľadom na jej dlhoročné pôsobenie v oblasti realitných činností si musela byť vedomá potreby podpisu zmluvy o budúcej zmluve všetkými zmluvnými stranami; je otázne či by vôbec realitná kancelária začala riešiť realitnú činnosť bez podpisu zmluvných strán). Vo vzťahu k zmluve o budúcej zmluve sa absolútne nevyjadrovala v tom zmysle, že bol problém s podpisom žalobcu ako predávajúceho, že podpis absentoval, resp. že by ho urgovali, ako to bolo v prípade podpisu Dodatku č. 1 žalobcom, keď sa vyjadrila, že sa dopytovali na zaslanie Dodatku

č. 1 od žalobcu (cez p. N.), avšak len do doby, pokiaľ žalovaný sumu neuhradil. Ako uviedla, z jej pohľadu bolo dôležité, aby Dodatok č. 1 odsúhlasil žalovaný, nakoľko v podstate išlo o potvrdenie objednávky materiálov. Súd prvej inštancie preto z dôvodu oneskorenej námietky žalovaného o absencii podpisu žalobcu, ako aj z dôvodu vyvrátenia tohto tvrdenia výpoveďou svedkyne považoval zmluvu o budúcej kúpnej zmluve za platne uzatvorenú, z ktorej vznikajú účastníkom zmluvy práva a povinnosti, resp. pohľadávky a záväzky. Záväzok žalovaného uhradiť sumu za nadštandardný materiál je v zmluve jasne a zrozumiteľne vyjadrený, a teda za splnenia tam uvedených podmienok mu vzniká záväzok zaplatiť rozdiel ceny medzi projektovou a nadštandardnou cenou materiálu. Týmito podmienkami podľa zmluvy sú výber takýchto materiálov, čo potvrdil samotný žalovaný vo svojej výpovedi, ako aj svedok L. W. a podpis záväznej objednávky interiérových materiálov a sanity, čo predstavuje práve Dodatok č. 1 k zmluve o budúcej zmluve, kde je konkrétne uvedené, od akých dodávateľov a za akú navýšenú cenu sa uskutočnil výber nadštandardných materiálov. Tento Dodatok č. 1 žalovaný podpísal, čím akceptoval navýšenie ceny materiálov spolu o 8.227,97 eura a podľa neho v uvedenej sume aj plnil.

1.3. Súd prvej inštancie posúdil záväzok žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 8.227,97 eura ako samostatný záväzok dojednaný v zmluve o budúcej zmluve, subsumujúc daný právny vzťah pod ustanovenie § 51 Občianskeho zákonníka o nepomenovaných zmluvách (obsahovo možno najbližšie ku kúpnej zmluve), obsahom ktorého bol záväzok zaplatiť rozdiel kúpnej ceny, ak žalovaný ako kupujúci využije možnosť nadštandardného materiálu, s rozvázovacou podmienkou, že ak nedôjde k zaplateniu rozdielu ceny, má žalobca ako predávajúci právo záväznú objednávku žalovaného odmietnuť a pokračovať podľa projektu. Práve uvedená podmienka umocňuje samostatnosť dojednaného záväzku. Dojednanie o zaplatení navýšenia ceny materiálu nemusí mať písomnú formu (aj keď je uvedené v obligatórne písomnej zmluve o budúcej zmluve), nakoľko ide o samostatné dojednanie nepredstavujúce podstatné náležitosti zmluvy o budúcej zmluve a týka sa hnutelných vecí (bola by platná aj ústna dohoda). Suma rozdielu projektových a nadštandardných materiálov nebola premietnutá do celkovej kúpnej ceny uvedenej v kúpnej zmluve (táto zostala vo výške pôvodne dojednanej v zmluve o budúcej zmluve). Zmluvu pripravovala realitná kancelária a táto nepovažovala uvedenie tejto sumy do kúpnej ceny za potrebné (Mgr. O. vypovedala, že sa na to pozerali z hľadiska úveru a žalovaný to nepožadoval). Ak by súd posudzoval sumu za nadštandardné materiály ako súčasť kúpnej ceny za nehnuteľnosť, tak by bola v kúpnej zmluve uvedená odlišná kúpna cena od ceny skutočne dohodnutej, čo má za následok neplatnosť celej kúpnej zmluvy (rozsudok Nejvyššího soudu SSR sp. zn. 1Cz 129/74, rozhodnutie NS ČR sp. zn. 30Cdo/885/2012, 30Cdo/2216/2007), čo žalovaný svojou procesnou obranou určite nesledoval. Z vykonaného dokazovania bola jednoznačne preukázaná vôľa žalobcu predat' nehnuteľnosti - dom vo vyhotovení štandard a pozemky za kúpnu cenu 320.000 eur, vôľa žalovaného dom vo vyhotovení štandard a pozemky za kúpnu cenu 320.000 eur kúpiť, pričom táto vôľa smerovala tak k následku byť viazaný predbežnou zmluvou ako aj samotnou realizačnou (kúpnu) zmluvou. Ďalej bola preukázaná vôľa žalovaného vybrať si nadštandardné materiály a za tento výber zaplatiť predávajúcemu rozdiel v cene oproti projektovanému štandardu. Obsah Dodatku č. 1 vyplýva zo záväzku zo zmluvy o budúcej zmluve a bol potvrdený faktickým konaním žalovaného, ktorý plnil v súlade s jeho obsahom bez zbytočného odkladu po jeho podpísaní. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že žalobca nadštandard kúpnu zmluvu na žalovaného nepreviedol (t. j. jeho nárok na zaplatenie rozdielu nevznikol). Cena za konkrétny nadštandardný materiál sa skladala z ceny za štandard, ktorá bola zahrnutá v kúpnej cene 320.000 eur v rámci projektu (vyjadrená sumou na príslušnú jednotku) a rozdielu zvýšenej a štandardnej ceny (napr. pri dlažbe, ktorá bola kupovaná za 33 eur/m², je cena tvorená dohodnutou sumou 25 eur/m² v zmluve o budúcej zmluve a navýšením 8 eur/m² - príloha k Dodatku na č. l. 169), preto uvedený mechanizmus načrtnutý žalovaným sa v danom prípade aplikovať nedá, nakoľko aj nadštandardné materiály boli predsa sčasti financované kúpnu cenou dojednanou v kúpnej zmluve. Opätovne táto skutočnosť odôvodňuje posudzovanie ceny rozdielu za nadštandard ako samostatného záväzku.

1.4. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného, že tento materiál bol prevedený spolu s celou nehnuteľnosťou do vlastníctva žalovaného a ďalšie navýšovanie kúpnej ceny by bolo v rozpore s rozhodnutím NS SR sp. zn. 2Obdo/66/2015. Poukázal na to, že Najvyšší súd SR sa v uvedenom rozhodnutí zaoberal situáciou, keď došlo k navýšeniu kúpnej ceny dodatkom ku kúpnej zmluve po povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, kedy Najvyšší súd SR skonštatoval, že „v čase jeho uzavretia (dodatku - pozn.) už zmluvné strany nemali právo meniť podstatnú náležitosť Kúpnej

zmluvy, ktorou kúpna cena nepochybne je. Takúto podstatnú náležitosť Kúpnej zmluvy je možné meniť len do času, kým nedôjde k povoleniu vkladu zo strany katastra." Uvedené právne závery Najvyššieho súdu SR nie je možné aplikovať na predmetné konanie, nakoľko vychádza z iného zisteného skutkového stavu. V prejednávacom prípade Najvyšším súdom SR došlo k úprave ceny (jej navýšeniu) dohodou uzatvorenou po povolení vkladu katastrom nehnuteľností, pričom v aktuálnej súdnej veci sa zmluvné strany dohodli na zaplatení navýšenia za nadštandard ešte pred uzatvorením kúpnej zmluvy (vychádzajúc zo zmluvy o budúcej zmluve). Preto nedošlo k zmene ceny dodatočne, po dohode zmluvných strán o kúpnej cene domu a pozemkov, ale žalobca aj žalovaný boli uzrozumení o dojednanej kúpnej cene 320.000 eur a o povinnosti žalovaného zaplatiť za nadštandardný výber materiálov vopred, pred uzatvorením kúpnej zmluvy. Ďalšou spornou otázkou bolo, či došlo k zániku záväzku plnením žalovaného na účet uvedený v Dodatku č. 1, ktorý patril tretej osobe. Súd prvej inštancie mal za preukázané z výpovede žalovaného (a nepriamo aj z iných dôkazných prostriedkov - výsluch svedkýň, ich e-mailová komunikácia, znenie Dodatku č. 1), že žalovaný plnil sumu na nadštandard na účet uvedený v Dodatku č. 1 s vedomím, že plní žalobcovi. Rovnako mal súd prvej inštancie za preukázané, že číslo účtu patriace tretej osobe nebolo uvedené v Dodatku č. 1 na pokyn žalobcu, ale práve tejto tretej osoby (L. W.) realitnou kanceláriou, ktorá zabezpečovala vypracovanie zmlúv a tento postup nebol zo strany realitnej kancelárie so žalobcom vopred odkonzultovaný. Žalovaný teda plnil na iný účet ako účet veriteľa (žalobcu), pričom tento účet mu nebol oznámený žalobcom, ale bol určený tretími osobami. Preto takéto plnenie nemá za následok zánik záväzku splnením dlhu, aj keď dlžník plnil v dobrej viere, resp. bol vzhľadom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že plní žalobcovi, prípadne že ho v správnom jeho konaní utvrdilo správanie žalobcu, ktorý nenamietal nezaplatené sumy ani pri uzatváraní kúpnej zmluvy, ani po odovzdaní nehnuteľnosti (súd prvej inštancie nemal za preukázané, že žalobca mal v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy vedomosť o realizovanom nadštandarde a o tom, že žalovaný uhradil platbu tretej osobe). Dohoda žalobcu a tretej osoby o plnení na účet tejto tretej osoby v konaní preukázaná nebola, aj keď jej existenciu potvrdil svedok L. W. a mala spočívať v dojednaní, že žalovaný uhradí cenu za nadštandard jemu, čím dôjde k zníženiu údajného dlhu žalobcu. Okrem výpovede svedka existenciu takejto dohody priamo ani nepriamo nepreukazujú žiadne iné vykonané dôkazy. Podľa svedka L. W. dohoda mala byť ústna a neexistovalo o nej žiadne potvrdenie. Tvrdenie svedka je spochybnené tým, že takto sa mal splácať údajne dlh žalobcu voči nemu rádovo vo výške 30.000 eur - 35.000 eur, pričom svedok si dlh voči žalobcovi nijako neuplatňoval, resp. nevymáhal, naopak žalobca si voči nemu uplatňuje nároky v súdnych konaniach (na č. l. 59 je založená predžalobná výzva, v ktorej žalobca vyzýva svedka L. W. na vydanie bezdôvodného obohatenia - platby realizované v apríli a máji 2022 a januári 2023 spolu vo výške približne 26.000 eur, t. j. približne v období, keď bola uhradená platba žalovaným na účet svedka, čo spochybňuje tvrdenie svedka o jeho pohľadávkach voči žalobcovi). Tvrdenú dohodu so žalobcom svedok L. W. nespomenul pri zadaní pokynu Mgr. N., aby bolo v Dodatku č. 1 jeho číslo účtu, tento pokyn jej podľa jej svedeckej výpovede v podstate neodôvodnil ničím. Hodnotiac výpoveď svedka prostredníctvom doktríny RAVEN a jej kritérií (reputácia, schopnosť vidieť, osobný záujem, znalosť a ne/zaujatosť) súd prvej inštancie skonštatoval, že v prípade kritéria prípadného dopadu výsledku sporu na záujem svedka môže byť jeho hmotnoprávne postavenie ovplyvnené výsledkom tak, že ak bude žalovaný neúspešný, tento si môže voči nemu uplatňovať peňažné nároky. Samotné takéto konštatovanie nediskvalifikuje svedka absolútne, avšak vzhľadom k tomu, že iné dôkazné prostriedky nepotvrdzujú, resp. spochybňujú jeho tvrdenia o dlhu žalobcu voči svedkovi, čiastočne znižuje dôveryhodnosť tohto svedka. Tvrdenú dohodu nepodporuje ani správanie žalobcu, ktorý v roku 2023 zisťoval u žalovaného, či cena za nadštandard bola uhradená a komu (výpoveď žalovaného) a následne zisťoval v realitnej kancelárii, prečo nebol Dodatok č. 1 doriešený, nebol z jeho strany podpísaný a nebola na jeho účet pripísaná platba, prečo je v záhlaví jeho číslo účtu, ale v bode 1.6 nie, prečo riešili Dodatok č. 1 bez neho. Zároveň žiadal o opravu čísla účtu v bode 1.6 Dodatku č. 1, jeho podpis zmluvnými stranami a úhradu do 08. 06. 2023 (mail na č. l. 58 zo dňa 01. 06. 2023). Uvedené konanie žalobcu rovnako nenaznačuje, že by o realizácii nadštandardu v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy, resp. do mája 2023 vedel (tak ako to tvrdí žalovaný). Ak by aj žalobca mohol zistiť z obhliadky domu pri kontrole prác alebo pri odovzdaní domu (protokol zo dňa 22. 12. 2022), že boli použité drahšie materiály, nič to nemení na skutočnosti, že plnenie bolo prijaté na iný účet ako jeho (maximálne to má dôsledky v tom, že vzniknutú situáciu mohol začať riešiť skôr). Otázkou, prečo žalobca neriešil Dodatok č. 1 a účet uvedený v ňom po jeho doručení v októbri 2022, ktorú

nastolil žalovaný, žalobca zodpovedal tak, že účet namietal u L. W., ktorý ho ubezpečil, že nadštandard sa robiť nebude. Toto vyjadrenie je síce v rozpore s výpoveďou svedka W., avšak následné kroky žalobcu, keď zisťoval, či sa realizoval nadštandard a komu bol rozdiel uhradený, nasvedčujú tvrdeniu žalobcu. V konečnom dôsledku táto skutočnosť nie je rozhodujúca pre posúdenie veci. Súd prvej inštancie poukázal aj na následné konanie žalobcu, keď sa snažil vyriešiť vec mimosúdnou dohodou so žalovaným, v zmysle ktorej by žalovaný na neho postúpil pohľadávku titulom bezdôvodného obohatenia voči p. W. a došlo by k vzájomnému započítaniu pohľadávok, čím by dlh žalovaného zanikol. Z uvedeného postupu je zrejmé, že žalobca bol skutočne presvedčený o svojom nároku a o tom, že žalovaný bol konaním tretích osôb uvedený do omylu a vzniklo bezdôvodné obohatenie. Tým, že bol žalobca ochotný vstúpiť do postavenia žalovaného ako veriteľa bezdôvodného obohatenia (navrhovaným postúpením pohľadávky) a vymáhať si pohľadávku sám voči L. W., sa potvrdzujú skutkové tvrdenia žalobcu a autentizuje to jeho snahu o vyriešenie veci tak, aby žalovaný nebol zasiahnutý tým, že bol pri platobných podmienkach uvedený do omylu. Je zrejmé, že žalovaný bude duplicitne zasiahnutý platobnou povinnosťou, ale túto skutočnosť mohol odvrátiť akceptovaním predsúdneho návrhu žalobcu. Žalobca si nemohol voči L. W. priamo uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže v danom prípade je oprávneným z bezdôvodného obohatenia žalovaný. Bezdôvodné obohatenie vzniká osobe, ktorá neoprávnené plnenie prijala (jej majetkový stav sa zväčšil), avšak nie na úkor veriteľa, ale na úkor dlžníka, ktorého majetkový stav sa zmenšil tým, že plnenie vydal bez toho, aby dosiahol zánik svojho dlhu voči veriteľovi splnením.

1.5. Ohľadom tvrdenia žalovaného, že posudzovaný právny vzťah strán sporu má spotrebiteľský charakter vzhľadom na postavenie žalobcu ako dodávateľa, keď tento vykonáva činnosti spočívajúce v zhotovení stavby rodinného domu a jeho následnom predaji so ziskom a poukazu na rozhodnutie Ústavného súdu I. ÚS 232/2023 súd prvej inštancie uviedol, že nejde o situáciu ako v prejednávanej príhode, kedy je sporné postavenie veriteľa ako dodávateľa. Žalovaný dôkazné bremeno neunesol (najmä vzhľadom na preukázané prerušenie živnosti žalobcu, ktoré v zásade neneguje status dodávateľa, pričom žalovaný nepredložil takmer žiadne dôkazy na podporu svojho tvrdenia). Spotrebiteľský vzťah je daný postavením medzi realitnou kanceláriou - sprostredkovateľom ako dodávateľom na jednej strane a žalobcom a žalovaným na strane druhej ako spotrebiteľmi, čo však na posúdenie predmetného nároku vplyv nemá. V tomto smere súd prvej inštancie nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že realitná kancelária zastupovala žalobcu, toto zo zmluvy o budúcej zmluve nevyplyva. Realitná kancelária sprostredkovala predaj nehnuteľnosti medzi žalobcom a žalovaným. V danom prípade by však ani posúdenie vzťahu ako spotrebiteľského neprivedilo iné posúdenie nároku, resp. iný výsledok. Žalovaný v tejto súvislosti nedôvodne argumentoval neprijateľnými zmluvnými podmienkami podľa § 53 ods. 4 písm. h) a v) Občianskeho zákonníka. Tvrdil, že si žalobca nesplnil povinnosť predložiť záväznú objednávku podľa 1.3.4. zmluvy o budúcej zmluve (vznik nároku žalobcu nebol podmienený „predložením“ záväznej objednávky, pričom ako bolo uvedené vyššie, takýmto úkonom je Dodatok č. 1 k zmluve). Ďalej tvrdil, že žalobca požaduje plnenie presahujúce rámec kúpnej zmluvy, čo je nesprávne interpretované, pretože žalobca si uplatňuje nárok na základe zmluvy o budúcej zmluve, teda záväzok, ktorý bol medzi stranami dojednaný, zmluvne upravený a za ktorý dostal žalovaný protiplnenie.

1.6. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že cenu nadštandardného materiálu a jej zaplatenie žalobcom potvrdili viaceré dôkazy (príloha k Dodatku č. 1, výpovede svedkov). Rovnako nebolo preukázané tvrdenie, že úhradou materiálu žalobcom od dodávateľov by nedošlo k zmenšeniu jeho majetku, keď o uvedené plnenie sa zmenšil dlh žalobcu voči p. L. W.. Uvedený dlh žalobcu nie je preukázaný. Preto v danom prípade by bolo možné konštatovať, že sa žalovaný obohatil o rozdiel ceny štandardu a nadštandardu na úkor žalobcu, ktorý tento rozdiel hradil (§ 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka). Žalovaný spochybnil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, avšak neurčito bez konkretizácie dôvodov, pre ktoré by nemala byť vecná legitímácia žalobcu daná (poukázal len na súvislosť s nepodpísaním zmlúv zo strany žalobcu). Vzhľadom na závery o preukázaní existencie záväzkovo právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným mal súd prvej inštancie aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu za preukázanú. Zhrnúc vyššie uvedené závery súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca svoj nárok preukázal a tento je dôvodný, preto zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 8.227,97 eura. K omeškaniu žalovaného došlo dňa 03. 11. 2022, preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi zákonné úroky z omeškania od tohto dátumu a vo zvyšku úrokov z omeškania žalobu zamietol.

1.7. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Keďže bol v konaní úspešný v

plnom rozsahu žalobca (jeho neúspech predstavuje len nepatrnú časť príslušenstva), súd prvej inštancie mu priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 09. apríla 2025 sp. zn. 11Co/99/2024 rozhodol tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. (I. výrok) Odvolanie žalovaného proti II. výroku napadnutého rozsudku odmietol. (II. Výrok) Žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. (III. Výrok)

2.1. V odôvodnení uviedol, že pokiaľ ide o namietanie absencie podpisu žalobcu na ZoBZ, bolo potrebné uviesť, že žalovaný nenamietal uzatvorenie ZoBZ. Uzatvorenie ZoBZ žalovaný nespochybňoval až do prednesu jeho záverečnej reči na pojednávaní nariadenom na deň 15. 05. 2024. Uzatvorenie zmluvy medzi stranami sporu nebolo sporné, čo konštatoval aj súd prvej inštancie, sám žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 26. 02. 2024 potvrdil uzatvorenie zmluvy, keď sa vyjadril v tom zmysle, že po uzatvorení ZoBZ žalobca pokračoval v dokončení rodinného domu. Žalovaný tak uviedol predmetné skutkové tvrdenie oneskorene, keďže mu nič nebránilo, aby ho uviedol už skôr. Žalovaný nespochybnil uzavretie ZoBZ ani po tom, čo bol súdom prvej inštancie na pojednávaní nariadenom na deň 05. 04. 2024 informovaný o sporných a nesporných skutočnostiach, resp. že uzatvorenie predmetnej zmluvy nie je sporné. Navyše uzatvorenie ZoBZ bolo potvrdené aj výpoveďou svedkyne Mgr. O., ktorá sa následne vo svojej výpovedi vyjadrovala aj k Dodatku č. 1, ktorý mal v podstate predstavovať potvrdenie objednávky materiálov zo strany žalovaného. Uzatvoreniu ZoBZ zodpovedá aj následné faktické správanie strán sporu ako aj ich na to ďalšie nadväzujúce úkony (realizácia stavby a jej následný predaj žalovanému na základe kúpnej zmluvy). Samotná kúpna zmluva ohľadom spôsobu platenia kúpnej ceny odkazuje aj na ZoBZ, kde je táto uvedená ako podklad pre zaplatenie časti kúpnej ceny vo výške 10.000 eur. Tvrdenie žalovaného, že poukázal iba na zrejmú skutočnosť vyplývajúcu zo spisu, ktorou je predloženie nepodpísanej verzie ZoBZ žalobcom, je skutkovým tvrdením, ktoré ale bolo uplatnené oneskorene. Súd prvej inštancie preto správne z dôvodu oneskorenej námietky žalovaného o absencii podpisu žalobcu na ZoBZ, ako aj z dôvodu potvrdenia uzatvorenia ZoBZ výpoveďou svedkyne, ktorá zabezpečovala uzatvorenie predmetnej zmluvnej dokumentáciu ohľadom predaja rodinného domu v Lužiankach, teda bola tou osobou, ktorá sa vie vyjadriť k otázke uzatvorenia jednotlivých zmlúv, považoval ZoBZ za platne uzatvorenú, z ktorej vznikli účastníkom zmluvy konkrétne práva a povinnosti, čomu zodpovedá aj následné faktické konanie strán sporu. Len na doplnenie odvolací súd uviedol, že nie je nijako preukázané tvrdenie žalovaného, že realitná kancelária zastupovala žalobcu. Vzhľadom na uvedené sa súd prvej inštancie správne vysporiadal aj s otázkou aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v predmetnej veci, keď mal za preukázanú existenciu záväzkovo-právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Plnenie, ktoré požadoval žalobca nepresahuje rámec kúpnej zmluvy tým spôsobom, ako to prezentuje žalovaný s poukazom na otázku prechodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá v tejto veci pri posudzovaní nároku žalobcu nebola, ani podľa názoru odvolacieho súdu, podstatná. Nárok žalobcu totiž vyplýva zo ZoBZ a nie z kúpnej zmluvy. Samotná kúpna zmluva nemá konkrétny vplyv na nárok žalobcu uplatňovaný v tomto konaní. V tomto prípade ide o záväzok žalovaného, ktorý bol medzi stranami sporu dojednaný mimo rámec kúpnej zmluvy a bol dojednaný v ZoBZ, za ktorý dostal žalovaný aj reálne protiplnenie. V tomto smere súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že sa jedná o samostatný záväzok žalovaného popri záväzku na zaplatenie kúpnej ceny 320.000 eur. Navyše žalovaný realizáciu nadštandardného materiálu a výšku sumy, ktorú mal zaň uhradiť žalobcovi, nenamietal, teda využil právo na výber materiálu, čo potvrdil aj podpisom Dodatku č. 1 k ZoBZ a poskytol protiplnenie za výber nadštandardných materiálov, hoc na účet, ktorý nepatrí žalobcovi. Celá argumentácia žalovaného ohľadom poukazovania na uzatvorenú kúpnu zmluvu a požadovanie plnenia žalobcom nad jej rámec nebola vzhľadom na uvedené relevantná a absolútne nereflektuje vyššie uvedené rozhodné skutočnosti. Rovnako sa súd prvej inštancie v tomto smere správne vysporiadal aj s poukazom žalovaného na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/66/2015 s konštatovaním, že právne závery v ňom uvedené nie je možné aplikovať na predmetné konanie, keď toto vychádza z iného zisteného skutkového stavu, kde v tomto prípade nedošlo k žiadnej zmene kúpnej ceny dojednanej v kúpnej zmluve dodatočne, ale ide tu o záväzok žalovaného, ktorý má svoj podklad ešte v ZoBZ uzatvorenej pred samotnou kúpnu zmluvou.

2.2. Súd prvej inštancie sa podľa názoru odvolacieho súdu podrobne a logicky vysporiadal s vyjadreniami strán aj v rámci ich ústnych prednesov na pojednávaní, so správaním strán v priebehu

realizácie stavby rodinného domu, ako aj po nej, a to aj v súvislosti s tvrdenou vedomosťou žalobcu o realizovanom nadštandarde, ako aj so svedeckými výpoveďami, pričom tieto logicky vyhodnotil vo vzájomných súvislostiach, a to aj v súvislosti s tvrdenou existenciou dohody žalobcu s treťou osobou - p. W. o tom, aby žalovaný plnil za nadštandardný materiál na účet p. W.. Dohoda žalobcu a tretej osoby o plnení na účet tejto tretej osoby v konaní nebola, ani podľa názoru odvolacieho súdu, bez akýchkoľvek pochybností preukázaná, keďže okrem výpovede svedka - p. W. existenciu takejto dohody priamo ani nepriamo nepreukazujú žiadne iné vykonané dôkazy. Súd prvej inštancie sa pomerne podrobne zaoberal hodnotením tejto svedeckej výpovede, a to aj prostredníctvom doktríny RAVEN a jej kritérií a aj v kontexte ďalších skutočností, absencie iných dôkazných prostriedkov ohľadom existencie takejto dohody, ako aj správania sa žalobcu, ktorý v roku 2023 zisťoval u žalovaného, či cena za nadštandard bola uhradená a komu a následne zisťoval konkrétne skutočnosti ohľadom Dodatku č. 1 aj v realitnej kancelárii, kde namietal jeho obsah v časti čísla bankového účtu. K tvrdeniu žalovaného, že nie je uveriteľné, že žalobca nesúhlasil s Dodatkom č. 1 aj s poukazom na dlhšie časové obdobie, v ktorom mal byť žalobca nečinný, keď nemal namietat jeho znenie, odvolací súd uviedol, že prípadnú dočasnú nečinnosť žalobcu v tomto smere nemožno považovať za prejav žalobcovho súhlasu, navyše ak žalobca následne aj reálne zisťoval priamo v realitnej kancelárii dôvody pre uvedenie čísla účtu tretej osoby v Dodatku č. 1 v časti čísla bankového účtu, na ktorý mali byť poukázané finančné prostriedky za zrealizovaný nadštandard a konštantne aj v priebehu konania namietal uvedenie nesprávneho čísla účtu v Dodatku č. 1. Závery súdu prvej inštancie nemožno vyhodnotiť ako svojvoľné či nekritické úvahy, ale ako skutočnosti, ktoré reálne spochybňujú existenciu dlhu žalobcu u tejto tretej osoby (p. W.), či existenciu takejto dohody medzi ním a žalobcom. Číslo účtu patriace tretej osobe nebolo v Dodatku č. 1 uvedené na základe pokynu žalobcu, ale na základe pokynu p. W., pričom súhlas žalobcu s tým, aby boli finančné prostriedky za nadštandard poskytnuté na číslo účtu inej osoby, nie je možné vyvodit' z iných dôkazov, a to ani z kúpnej zmluvy a ani z ustanovenia bodu 1.3.4. ZoBZ, na ktoré poukazoval žalovaný. Rovnako tak vedomosť žalobcu o realizovanom nadštandarde nemožno automaticky považovať za preukázanú na základe platenia faktúr žalobcom, vyhotovovania si fotografií, prítomnosti žalobcu na stavbe a odovzdaní rodinného domu, vzdelania žalobcu, či poukazom na Dodatok č. 1, ktoré by uvedenému nasvedčovali skôr iba nepriamo a nie ako nespochybniteľnú skutočnosť. V tomto smere bolo potrebné brať na zreteľ aj dlhodobú spoluprácu žalobcu s vykonávateľom stavby a v nadväznosti na to aj prípadnú určitú dôveru žalobcu k p. W., ďalej skutočnosť, že žalobca nebol stavebníkom predmetnej stavby, ako aj následné správanie sa žalobcu spočívajúce v overovaní si skutočností ohľadom zrealizovaného nadštandardu vo vzťahu k žalovanému a realitnej kancelárii, čo nenasvedčuje jeho vedomosti o realizácii nadštandardu, s čím sa vysporiadal aj súd prvej inštancie v odsekoch 46. - 47. napadnutého rozsudku. Odhliadnuc od uvedeného bol však odvolací súd toho názoru, že uvedená skutočnosť (vedomosť či nevedomosť žalobcu) nie je rozhodujúca pre posúdenie predmetnej veci, keď to nemení nič na tej skutočnosti, že žalovaný poskytol plnenie za zrealizovaný nadštandard inej osobe než žalobcovi.

2.3. Mal za potrebné uviesť, že žalobca si nemohol voči p. W. priamo uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže v danom prípade je oprávneným z bezdôvodného obohatenia žalovaný. Z konania žalobcu odvolaciu súdu nevyplývalo špekulatívne konanie či konanie, ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi, ale len domáhanie sa nárokov, ktoré mu patria, keďže vykonané dokazovanie poskytuje dostatočné závery o tom, že tu došlo k výberu materiálov žalovaným presahujúcich projektovú cenu, teda tu došlo k realizácii nadštandardu, čo ani nebolo žalovaným spochybňované a za tento nadštandard žalovaný aj reálne plnil inej osobe ako osobe žalobcu, teda súd prvej inštancie správne skonštatoval, že plnenie nebolo poskytnuté žalobcovi ako oprávnenej osobe, a teda dlh ako taký nezanikol. Vykonané dokazovanie tiež neposkytovalo záver o tom, že by žalobca konal v rámci právneho vzťahu so žalovaným v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Dôkazné bremeno ohľadom tejto skutočnosti zaťažovalo žalovaného, pričom uvedené nebolo preukázané. Táto skutočnosť nevyplývala ani z predloženej zmluvnej dokumentácie, kde žalobca nie je označený ako podnikateľský subjekt. Žalobca síce mal od roku 2010 zapísanú živnosť, okrem iného aj v oblasti stavebníctva a realizovania stavieb, avšak túto mal pozastavenú. Zmluvy so žalovaným neuzatváral ako podnikateľ. Súd prvej inštancie sa v tomto smere správne vysporiadal s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 232/2023 s poukazom na odlišnosť situácie v predmetnej veci s tým, že dôkazné bremeno bolo v tejto prejednávanej veci na žalovanom, ktorý ho, ani podľa názoru odvolacieho súdu, neuniesol. Poukaz na to,

že žalobca staval a predával viacero stavieb v posledných troch rokoch, čo má byť podľa tvrdenia žalovaného viac ako stihne bežný človek, ešte samo osebe nepreukazuje podnikateľskú činnosť žalobcu, zároveň skutočnosť, že by tak žalobca robil práve v rámci konkrétnej podnikateľskej činnosti nie je podložená žiadnymi relevantnými dôkazmi a je založená len na domnienke žalovaného. Odvolací súd sa v tomto smere plne stotožnil s úvahami súdu prvej inštancie aj pre prípad prípadného posúdenia predmetného vzťahu ako spotrebiteľského, ako aj s nasledujúcim právnym zdôvodnením súdu prvej inštancie, ktoré je uvedené v odseku 49. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. V nadväznosti na uvedené rovnako tak z vykonaného dokazovania nevyplyval žalovaným tvrdený status slabšej strany v predmetnom konaní v zmysle zákonných ustanovení Civilného sporového poriadku. Odvolací súd tak konštatoval, že skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu neboli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolanie žalovaného z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo dostatočne zrozumiteľne odôvodnené a logicky konzistentné. Odvolací súd preto, pokiaľ ide o odvolacie dôvody uplatnené žalobcom, uviedol, že nedošlo k ich naplneniu.

2.4. Odvolací súd odmietol odvolanie žalovaného proti II. výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v zmysle § 386 písm. b) CSP ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, keďže týmto výrokom nebola žalovanému spôsobená ujma, teda nebol vydaný v neprospech žalovaného. Oprávnenie k podaniu odvolania chýba strane, ktorej výrokom rozhodnutia nebola spôsobená určitá ujma na jej právach, čo je aj tento prípad, keďže uvedeným výrokom nebola žalovanému uložená žiadna povinnosť.

2.5. Odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu proti žalovanému, ktorý úspech v odvolacom konaní nemal. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňovali § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 CSP.

3.1. Vo vzťahu k naplneniu dovolacieho dôvodu § 420 písm. f) CSP uviedol, že Krajský súd v Nitre porušil jeho právo na spravodlivý proces tým, že sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s povinnosťou súdov ex offio skúmať žalobnú legitímáciu, ako aj ex offio skúmať absolútnu neplatnosť zmluvy a zároveň sa nevysporiadal ani s námietkou žalovaného, že podľa § 186 ods. 1 CSP sa skutočnosti známe súdu z jeho činnosti (k týmto sa podľa odbornej literatúry zaraďujú aj skutočnosti, ktoré sú zachytené v súdnych spisoch) nedokazujú a teda na absenciu podpisu žalobcu na ZoBZ mal prihliadať ex offio a vysporiadať sa s ňou, čo súd prvej a druhej inštancie neurobili. Vo vzťahu k naplneniu dovolacieho dôvodu § 421 písm. a) a c) CSP sa krajský súd svojím postupom a postojom odklonil / znegoval právne otázky vo vzťahu k povinnosti súdu ex offio prihliadať na absolútnu neplatnosť právneho úkonu (Rozsudok NS SR pod sp. zn. 1Obo/9/2018 z 24. 09. 2019 a Rozsudok NS SR pod sp. zn. 4Obo/299/2006 z 04. 09. 2008) a k povinnosti súdu skúmať ex offio aj aktívnu žalobnú legitímáciu (UZ NS SR pod sp. zn. 2Obo/11/2020 a 4Cdo/198/2021). Vo vzťahu k naplneniu dovolacieho dôvodu § 421 písm. b) CSP uviedol, že za otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená považoval nasledovnú: „Považuje sa za skutočnosť známu súdu z jeho činnosti podľa § 186 ods. 1 CSP aj absencia podpisu na listine, ktorá je súčasťou súdneho spisu v ktorom súd koná a rozhoduje?“ Podľa názoru žalovaného sa považuje za skutočnosť známu súdu z jeho činnosti podľa § 186 ods. 1 CSP aj absencia podpisu na listine, ktorá je súčasťou súdneho spisu v ktorom súd koná a rozhoduje. Ak totiž nejaká skutočnosť vyplýva zo súdneho spisu, osobitne ak táto spočíva v zrejmej absencii napr. listiny, podpisu, dátumu, alebo inej podstatnej náležitosti, tak na túto nie sú strany konania povinné poukazovať a táto skutočnosť je skutočnosťou známou súdu z jeho činnosti podľa § 186 ods. 1 CSP. Inak povedané žalovaný by bol povinný namietat' to, že napr. podpis na konkrétnej listine nie je podpisom toho ktorého účastníka daného úkonu, ale nie je povinným namietat' to, že na listine sa žiadny podpis nenachádza. V tomto prípade pravdepodobne došlo na strane súdov prvej a druhej inštancie k zamieňaniu výkladu pojmu právny názor a právna skutočnosť. Strana konania môže mať na akúkoľvek právnu skutočnosť akýkoľvek právny názor, napr. sa môže domnievať, že bola uzatvorená kúpna zmluva na nehnuteľnosť,

pretože sa na tom s druhou stranou dohodla, napriek tomu keďže nebola naplnená obligatórna písomná forma kúpnej zmluvy, tak právnou skutočnosťou je, že takáto kúpna zmluva nevznikla. Obdobne aj v tomto prípade, žalobca, žalovaný aj zástupca realitnej kancelárie mohli mať právny názor, že ZoBZ na predaj nehnuteľnosti vznikla, ale právnou skutočnosťou je že nevznikla, keďže táto zostala nepodpísaná žalobcom ako budúcim predávajúcim. Strana konania pritom nie je povinná rozporovať právne názory druhej strany (tieto vyhodnocuje súd), ale len právne skutočnosti tvrdené druhou stranou. Uvedené pochybenie súdu druhej inštancie okrem dovolacieho dôvodu podľa § 421 písm. b) CSP naplnia aj dovolací dôvod podľa § 421 písm. a) a c) CSP, a to z dôvodu, že podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu, t.j. že: „Ak strana uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdený nárok, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom strany sporu a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. Súd teda nie je viazaný právnou kvalifikáciou" (viď napr. Rozhodnutia NS SR pod sp. zn. 7Cdo/25/2018, 7Cdo/1/2023 a 5Obdo/3/2024). Krajský súd sa teda bez náležitého odôvodnenia odklonil od vyriešenej otázky, že súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou strán konania (v tomto prípade, vznik a existencia platnej ZoBZ z dôvodu jej nepodpísania žalobcom, teda absencia písomnej formy), ale táto je vecou úvahy súdu. Krajský súd v rozpore s uvedeným nadviazal na súd prvej inštancie v tom, že mal za nespornú vznik právneho vzťahu založeného ZoBZ na ktorej ale absentoval podpis žalobcu a ktorá tak bola absolútne neplatným právnym úkonom z dôvodu nenaplnenia písomnej formy. Z dôvodu, že súd druhej inštancie (rovnako ako súd prvej inštancie) nezdôvodnil, na základe akej úvahy nepovažuje za skutočnosť známu súdu z jeho činnosti podľa § 186 ods. 1 CSP absenciu podpisu sporovej strany na listine, ktorá je súčasťou súdneho spisu a ktorá bola vykonaná nielen jej dorúčením všetkým stranám konania, ale táto bola aj oboznamená na pojednávaní, tak bol naplnený aj dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, a to v podobe porušenia práva žalovaného na spravodlivý proces v dôsledku nedostatočného odôvodnenia rozsudku. Uviedol, že nie je možné súhlasiť s názorom odvolacieho súdu, ktorý v rozsudku k uvedenému uviedol: „v tomto prípade nedošlo k žiadnej zmene kúpnej ceny dojednanej v kúpnej zmluve dodatočne, ale ide tu o záväzok žalovaného, ktorý má svoj podklad ešte v ZoBZ uzatvorenej pred samotnou kúpnu zmluvou." Krajský súd sa svojím postupom a postojom odklonil / znegoval právnú otázku neprípustnosti zmeny kúpnej ceny ako podstatnej náležitosti kúpnej ceny po povolení vkladu do katastra nehnuteľností, ktorá bola už vyriešená v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/66/2015 zo dňa 28. 02. 2017. Podľa názoru žalovaného a v súlade s predmetným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR akonáhle nastanú účinky povolenia vkladu do katastra nehnuteľností, tak nie je možné meniť kúpnu cenu, a to už vôbec nie jednostranne a bez písomných a riadne očíslovaných dodatkov. Keďže krajský súd uvedený právny názor vyjadrený v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/66/2015 zo dňa 28. 02. 2017 neakceptoval a odklonil sa od právnej otázky neprípustnosti zmeny kúpnej ceny po povolení vkladu nehnuteľnosti, tak uvedené predstavuje naplnenie dovolacieho dôvodu § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. Z dôvodu, že súd druhej inštancie (rovnako ako súd prvej inštancie) nezdôvodnil, na základe akej úvahy nepovažuje úhradu podľa ZoBZ, resp. Dodatku k ZoBZ za navýšenie kúpnej ceny (kúpna cena pritom predstavuje všetko, čo kupujúci predávajúcemu zaplatil za predmet kúpy), tak bol naplnený aj dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, a to v podobe porušenia práva žalovaného na spravodlivý proces v dôsledku nedostatočného odôvodnenia rozsudku KS. Uviedol, že súdy nižších stupňov sa vo svojich rozhodnutiach nevysporiadali s otázkou platnosti / neplatnosti Dodatku k ZoBZ, a to ani v časti. Na jednej strane pritom uvádzajú, že záväzok žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 8.227,97 eura posúdili ako samostatný záväzok dojednaný v ZoBZ, na strane druhej poukazujú na Dodatok k ZoBZ, akoby sa jednalo o platný právny úkon (tento síce podpísal žalovaný a zástupca RK, ale nie žalobca). Súdy pritom neuvedli, že by Dodatok k ZoBZ mal byť niekedy podpísaný žalobcom, avšak aj napriek tomu akoby považovali takto absolútne neplatný Dodatok k ZoBZ za prejav vôle žalovaného. Uvedené následne pôsobí značne rozporuplne až zmätočne, pretože: 1. Ak je ZoBZ platným právnym úkonom, a to napriek absencii podpisu žalobcu ako zmluvnej strany, tak v tom prípade napriek absencii podpisu žalobcu ako zmluvnej strany musí byť aj Dodatok k ZoBZ posúdený ako platný právny úkon. V takomto prípade žalovaný plnil podľa platného Dodatku k ZoBZ a teda žalobcovi žiaden nárok nevznikol. Ak je Dodatok k ZoBZ absolútne neplatným právnym úkonom, keďže na tomto absentuje podpis žalobcu ako zmluvnej strany, tak s rovnakou optikou musí byť ako absolútne neplatná posúdená aj samotná ZoBZ, ktorú taktiež žalobca nepodpísal (v tomto smere nepovažujeme za postup lege artis rozvíjať úvahy o tom, či

niekde niekedy existovalo aj znenie ZoBZ podpísané žalobcom, ktoré ale nikto nikdy nevidel a ktoré sa znenazdajky objavilo až v odvolacom konaní). Žalobca síce uviedol, že ZoBZ bola uzatvorená, pričom ale toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal a toto tak zostalo len jeho právnym názorom bez prejavu vo forme právnej skutočnosti (preukázaná existencia písomnej ZoBZ podpísanej všetkými zmluvnými stranami). V takomto prípade žalovaný nemal žiadnu povinnosť plniť ani z Dodatku k ZoBZ ani zo samotnej ZoBZ a teda žalobcovi žiaden nárok nevznikol, a to aj s poukazom na neskoršie uzatvorenie samostatnej kúpnej zmluvy. Uvedené skutočnosti namietal tak v záverečnej reči dňa 15. 05. 2024, ako aj v podanom odvolaní. Aj napriek tomu sa s uvedeným nevysporiadali ani súd prvej inštancie a ani krajský súd, pričom uvedené predstavuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP a to v podobe porušenia práva žalovaného na spravodlivý proces v dôsledku nedostatočného odôvodnenia rozsudku KS. Ani v jednom z uvedených prípadov tak nárok žalobcu ku dňu podaniu návrhu na vydanie platobného rozkazu neexistoval, pretože buď ho žalovaný splnil (plnil podľa Dodatku k ZoBZ), alebo žalovaný nikdy nemal povinnosť plniť (pretože tak ako Dodatok k ZoBZ tak ani ZoBZ nie sú platnými právnymi úkonmi). Bol toho názoru, že nie je možné akceptovať postup súdu prvej a druhej inštancie, ktorí v prípade výskytu rovnakej vady (absencia podpisu zmluvnej strany) spôsobujúcej absolútnu neplatnosť právneho úkonu na jeden dokument akoby neprihliada (Dodatok k ZoBZ), ale druhý dokument (ZoBZ), ktorý trpí rovnakou vadou vyhodnotia ako platný a záväzný. Podľa názoru súdu prvej a súdu druhej inštancie uvedeného v rozsudku, tak žalovaný neunesol dôkazné bremeno, že žalobca konal v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda ako dodávateľ. Žalovaný uviedol, že krajský súd sa svojim postupom a postojom odklonil / znegoval právnú otázku spočívajúcu v tom, že je to dodávateľ (v aktuálnej terminológii obchodník), ktorý má preukázať, že nie je dodávateľom a nie aby spotrebiteľ preukazoval, že dodávateľ je dodávateľom. Okrem predmetného odklonu / negácie tak Krajský súd (ale ani súd prvej inštancie) sa nevysporiadali s tým, prečo by žalobca nemal mať postavenie dodávateľa, keď pred prerušením živnosti podnikal v stavebníctve a aj počas jej prerušenia naďalej zabezpečoval výstavbu stavieb (minimálne 3 rodinných domov). Uvedená absencia odôvodnenia znamená aj porušenie práva na spravodlivý proces a naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP.

3.2. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol dovolaciemu súdu aby rozhodnutie súdu odvolacieho zrušil a vec vrátil a ďalšie konanie.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení uviedol, že rozhodnutia súdov považuje za vecne a právne správne, vzhľadom na ktorú skutočnosť navrhol dovolaciemu súdu aby dovolanie v zmysle ustanovenia § 448 zamietol, prípadne ako neprípustné odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonom stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

K dovolaciemu dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa

svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť (vo všeobecnosti) taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

9. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Pretože dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), a či je zachované právo dovolateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

11. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

12. K námietkam dovolateľa týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19.

februára 1998).

13. Žalovaný vo vzťahu k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP predovšetkým namietal, že odvolací súd porušil právo žalovaného na spravodlivý proces tým, že sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s povinnosťou súdov ex offio skúmať žalobnú legitimitáciu, ako aj ex offio skúmať absolútnu neplatnosť zmluvy a zároveň sa nevysporiadal ani s námietkou Žalovaného, že podľa § 186 ods. 1 CSP sa skutočnosti známe súdu z jeho činnosti (k týmto sa podľa odbornej literatúry zaraďujú aj skutočnosti, ktoré sú zachytené v súdnych spisoch) nedokazujú a teda na absenciu podpisu žalobcu na ZoBZ mal prihliadať ex offio a vysporiadať sa s ňou, čo súd prvej a druhej inštancie neurobili.

14. V súvislosti s predmetnou námietkou dovolateľa týkajúcou sa absolútnej neplatnosti zmluvy a absencie podpisu žalobcu na ZoBZ, dovolací súd konštatuje, že nezistil existenciu rozporu v zistení skutkového stavu, ani vo vyhodnotení dôkazov. Súd prvej inštancie v bode 37. - 38. uviedol:

„37. Súd preto z dôvodu oneskorenej námietky žalovaného o absencii podpisu žalobcu, ako aj z dôvodu vyvrátenia tohto tvrdenia výpoveďou svedkyne považuje zmluvu o budúcej kúpnej zmluve za platne uzatvorenú, z ktorej vznikajú účastníkom zmluvy práva a povinnosti, resp. pohľadávky a záväzky. Záväzok žalovaného uhradiť sumu za nadštandardný materiál je v zmluve jasne a zrozumiteľne vyjadrený, a teda za splnenia tam uvedených podmienok mu vzniká záväzok zaplatiť rozdiel ceny medzi projektovou a nadštandardnou cenou materiálu. Týmto podmienkami podľa zmluvy sú výber takýchto materiálov, čo potvrdil samotný žalovaný vo svojej výpovedi, ako aj svedok L. W. a podpis záväznej objednávky interiérových materiálov a sanity, čo predstavuje práve dodatok č. 1 k zmluve o budúcej zmluve, kde je konkrétne uvedené, od akých dodávateľov a za akú navýšenú cenu uskutočnil výber nadštandardných materiálov. Tento dodatok žalovaný podpísal, čím akceptoval navýšenie ceny materiálov spolu o 8.227,97 eura a podľa tohto dodatku v uvedenej sume aj plnil.

38. Súd záväzok žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 8.227,97 eura posúdil ako samostatný záväzok dojednaný v zmluve o budúcej zmluve, subsumujúci daný právny vzťah pod ustanovenie § 51 o nepomenovaných zmluvách (obsahovo možno najbližšie k kúpnej zmluve), obsahom ktorého bol záväzok zaplatiť rozdiel kúpnej ceny, ak žalovaný ako kupujúci využije možnosť nadštandardného materiálu, s rozvázovacou podmienkou, že ak nedôjde k zaplateniu rozdielu ceny, má žalobca ako predávajúci záväznú objednávku žalovaného odmietnuť a pokračovať podľa projektu. Práve uvedená podmienka umocňuje samostatnosť dojednaného záväzku. Napokon dojednanie o zaplatení navýšenia ceny materiálu nemusí mať písomnú formu (aj keď je uvedené v obligatórnej písomnej zmluve o budúcej zmluve), nakoľko ide o samostatné dojednanie nepredstavujúce podstatné náležitosti zmluvy o budúcej zmluve a týka sa hnutelných vecí (bola by platná aj ústna dohoda).“

14.1. Vzhľadom na uvedené, pokiaľ dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, namietal tak nedôvodne. Dovolací súd zdôrazňuje, že sa jednalo o zmluvu o zaplatení nadštandardných hnutelných vecí (sanita, obklad, dlažba), písomná forma preto nebola potrebná. Zákon túto osobitnú formu vyžaduje iba pri nehnuteľných veciach, preto všetky námietky vo vzťahu k podpisu zmluvy o budúcej zmluve sú pre posúdenie danej prejednávanej veci irelevantné.

15. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Pokiaľ dovolateľ namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia dovolací súd považuje v zmysle vyššie uvedeného túto námietku za nedôvodnú.

16. V reakcii na dovolacie argumenty dovolateľa dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalovaný preto neopodstatnene namietal, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že

došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo, na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

16.1. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalovaný preto neopodstatnene namieta existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

K dovolaciemu dôvodu vymedzenému v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP

17. Dovolať vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci uviedol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, a to otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, a to „Považuje sa za skutočnosť známu súdu z jeho činnosti podľa § 186 ods. 1 CSP aj absencia podpisu na listine, ktorá je súčasťou súdneho spisu v ktorom súd koná a rozhoduje?“

17.1. Dovolať dôvod nesprávneho právného posúdenia, spočívajúci v odklone od ustálenej rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu, dovolateľ nachádzal pri riešení neprípustnosti zmeny kúpnej ceny po povolení vkladu nehnuteľnosti a pri posúdení postavenia žalovaného ako dodávateľa, ktorý má preukázať, že nie je dodávateľom a nie aby spotrebiteľ preukazoval, že dodávateľ je dodávateľom.

18. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolať dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právného posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

20. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právného posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

21. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

22. Dovolací súd uvádza, že ak dovolateľ namietal odklon od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/66/2015, namietal tak nedôvodne. Odvolací súd v spojitosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie v bodoch 60. a 41. rozhodnutia konštatovali, že právne závery v ňom uvedené nie je možné aplikovať na predmetné konanie, keď toto vychádza z iného zisteného skutkového stavu, kde v tomto prípade nedošlo k žiadnej zmene kúpnej ceny dojednanej v kúpnej zmluve dodatočne. V prejednávanej veci ide o záväzok žalovaného, ktorý má svoj podklad ešte v ZoBZ uzatvorenej pred samotnou kúpnu zmluvou, a preto predmetnú otázku neriešili.

22.1. Vo vzťahu k namietanej otázke týkajúcej sa posúdenia postavenia žalovaného ako dodávateľa, dovolací súd uvádza, že daná otázka pre danú prejednávajúcu vec nebola rozhodujúca, nakoľko žalovaný sám o nadštandardné plnenie požiadal, čo bolo nesporné. Zo strany žalobcu mu nič nebolo nanútené.

23. Vo vzťahu k otázke, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu podľa dovolateľa ešte nebola vyriešená a to „Považuje sa za skutočnosť známu súdu z jeho činnosti podľa § 186 ods. 1 CSP aj absencia podpisu na listine, ktorá je súčasťou súdneho spisu v ktorom súd koná a rozhoduje?“ dovolací súd uvádza, že predmetná otázka odvolacím súdom v napadnutom rozsudku nebola riešená, nakoľko i sám dovolateľ potvrdzuje, že odvolací súd nezdôvodnil, na základe akej úvahy nepovažuje za skutočnosť známu súdu z jeho činnosti podľa § 186 ods. 1 CSP absenciu podpisu sporovej strany na listine, ktorá je súčasťou súdneho spisu a ktorá bola vykonaná nielen jej dorúčením všetkým stranám konania, ale táto bola aj oboznámená na pojednávaní.

24. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP v danej veci nie je daný.

25. Dovolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dovolanie, smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je dôvodné, zamietol (§ 448 CSP).

26. Aplikujúc zásadu úspechu v konaní (§ 255 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP) vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania v dovolacom konaní úspešnému žalobcovi voči v dovolacom konaní neúspešnému dovolateľovi. Z obsahu spisu vznik trov dovolacieho konania u žalobcu preukázaný je, preto mu dovolací súd priznal náhradu trov dovolacieho konania.

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.